

መንገድ ሰማይ።

የክርስቲያን መንገድ
የክፉ ሰው ሞትና ሥቃይ
አዘጋጅ ተስፋ ገብረ ሥላሴ።

እ.አ. ፲፱፻፸፮ ዓ.ም
በተስፋ ገብረ ሥላሴ ማተሚያ ቤት ታተመ

አንች ነፍስ በማን ታምኛለሽ?

አምስቱን አእማደ ምሥጢር፤ ዓሥራ ሦስቱን ሕመማት መስቀል ተምረሻል? ሲል
መድኃኔ ዓለም ይጠይቃታል ገጽ ፴፩ ተመልከት

መንገድ ሰማይ።

የክርስቲያን መንገድ

የክፉ ሰው ሞትና ሥቃይ

አዘጋጅ ተስፋ ገብረ ሥላሴ።

አ.አ ፲፱፻፸፮ ዓ.ም

በተስፋ ገብረ ሥላሴ ማተሚያ ቤት ታተመ

አንች ነፍስ በማን ታምኛለሽ?

አምስቱን አእማደ ምሥጢር፤ ዓሥራ ሦስቱን ሕመማተ መስቀል ተምረሻል? ሲል

መድኃኔ ዓለም ይጠይቃታል ገጽ ፴፩ ተመልከት

መግለጫ።

ይህ መንገደ ሰማይ የተባለ መጽሐፍ የክርስቲያን መንገድ ከዚህ ዓለም ወደ ዘላለም ሕይወት ከክፉዎችም ወደ ዘላለም ሥቃይና የነፍስን ሞት የሚያስረዳ ነው።

ከጥንት ከቀድሞ አባቶቻችን ጀምሮ መምሕራንና መነኩሳት ለኢትዮጵያ ምዕመናን የሚያስተምሩት ጠቃሚ መጽሐፍ ነው፤ ይህ መጽሐፍ ክርስቲያን የሆነ ሁሉ ከወጣትነት ጀምሮ በዚህ ዓለም ሲኖር ከኃጢአት ተጠብቆ በመልካም ሥራ እየተመራ ከመከራ እንዲድን ነው።

አምስቱ አዕማደ ምሥጢርና አሥራ ሦስቱን ሕመማተ መስቀል ተምሮ የሥላሴን አንድነታቸውን ሦስትነታቸውን ሞቶ መነሳትን ጽድቅና ዙንኔ መኖሩን መማር አለበት።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲህ ሲል እንደተናገረ ቃሉን የሚሰማና በላከኝም የምሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው እርሱ ከሞት ወደ ሕይወት ተሻገረ እንጂ አይፈረድበትም ዮሐ ፩ ፳፬ ይህን መንገደ ሰማይ አዘጋጅቼ ሳቀርብ ለክርስቲያኖች ሁሉ እጅግ አስፈላጊ መሆኑን በመንገዘብ ነው።

ጥር ፲፱፻፸፮ ዓ.ም. ተስፋ ገብረ ሥላሴ ከ፲፱፻፲፯ ዓ.ም. ጀምሮ የትምህርትና የጸሎት መጻሕፍት አዘጋጅና አከፋፋይ።

የመንገደ ሰማይ መቅድም።

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ፩ዱ አምላክ ፍኖታ ለነፍስ ዘተሐውር ቦቱ ቅድመ እግዚአብሔር ፈጣሪሃ በሰላም እግዚአብሔር አሜን።

፩፤ የመንገደ ሰማይ ነገር እንደምን ነው ቢሉ ሰው በናቱ ማኅፀን ሲፈጠር ከእግዚአብሔር ዘንድ ሁለት መልአክ ዑቃቢ ይታዘዙለትና አንዱ በቀኝ ሌላው በግራ ሁነው በየዕለቱና በየሰዓቱ የሚሠራውን የጽድቅና የኃጢአት ሥራ እየጻፉ እስከ ዕለተ ሞቱ ድረስ ሲጠብቁት ይኖራሉ። ስለምን ቢሉ ሰውየው ከዚህ ዓለም በሞት ሲለይ ሁለቱም ወገኖች የጻፉትንን የሕይወት ታሪክ መዝገብ ይዘው ወደ እግዚአብሔር ይቀርባሉና።

፪፤ በቀኝ በኩል ያለው መልአክ የመላእክተ ብርሃን ወገንስ ሲሆን በግራ በኩል ያለው የመላእክተ ጽልመት ወገን ነው። ደግ በሚሠራበት ጊዜ መላክተ ብርሃን ሲቀርቡ መላእክተ ጽልመት ፵ ክንድ ይርቁታል። ክፉ ሲሠራ መላእክተ ጽልመት ሲቀርቡት መላእክተ ብርሃን ፵ ክንድ ይርቁታል።

፫፤ በቀኝ ያለው መልአክ ይመክረዋል ምን ብሎ ይመክረዋል ቢሉ ሃይማኖት ተማር ምግባር ስራ ሰንበትን አክብር ቤተ ክርስቲያን ተሳለም አሥራት በኩራት አውጣ እንግዳ ተቀበል ፯ቱን አጽዋማት ጹም ጸልይ ከዛር ከጠንቋይ አትሂድ ወንድምህን ውድድ ትሕትና ስራ ነፍስ አትግደል ቋንጃ አትቁረጥ ቤት አትተኩስ አትስረቅ አታመንዝር አትቀማ ድምበር አታፍርስ ዋርሳ አትውረስ ሐሰት አትናገር ወይም በሐስት አትመስክር ሰውን ከፍ ዝቅ አድርገህ አትመልከት እያለ ይመክረዋል።

፬፤ ኃጢአትህም ሳታውል ሳታሳድር ዕለቱን ተናዘዘው፤ ኢትበል ለጌሠም ጌሠምሰ ትሔሊ ለርእሳ ወየአክላ ለዕለት እከያ ወሥራሃ እንዳለ ጌታ በወንጌል።

፭፤ አቅድሙ ስንቀክሙ እምቅድመ ትጻሁ እምቤትክሙ እንዳለ ድርሳነ ሰንበት ይህን ጊዜ በሕይወት ሳለህ ገንዘብህን መጽውት ከሞትህ ወዲያ የሚያስከትልልህ የለምና እያለ ይመክረዋል የመከረውን ሁሉ የፈጸመ እንደሆነ በጐ ሥራውን ይጽፍለታል።

፮፤ በግራ ያለው መልአክ ደግሞ ሃይማኖት አትማር ምግባር አትስራ ሰንበትን አታክብር ቤተ ክርስቲያን አትሳም አሥራት በኩራት አታውጣ እንግዳአትቀበል ፯ቱን አጽዋማት አትጹም አትጸልይ አትስገድ ከዛር ከጠንቋይ ሂድ ወንድምህን አትውደድ ትሕትና አትስራ ነፍስ ግደል ቋንጃ ቁረጥ ቤት ተኩስ ወይም አቃጥል ቀማ ስረቅ ድምበር አፍርስ ዋርሳ ውረስ ሐሰት ተናገር በሐሰት መስክር እያለ ይመክረዋል።

፯፤ ተንኩሉንም በማጠናከር ሰንበትን አከብራለሁ ትላለህ በሥራ ቀን ብቻ ሠርተህ ትከብራለህን አትከብርም ብሎ ሰንበትን ያሽረዋል።

፰፤ ዳግመኛ ቤተ ክርስቲያን እስማሊሁ ትላለህ ትናንትና ከሥራ ውለህ ዛሬ ድካም አይሰማህምን ይደክመሃል ይታክትሃል ተኛ አንቀላፋ እረፍ ተዝናና ብሎ ያስቀረዋል።

፱፤ ቀጥሎም እመጸውታለሁ ትላለህ ምን እበላ ብለህን ነው።? ሰጥተህ ትለምን ዘንድ ትወዳለህን ይልቁንስ አከማች እያለ ከልጅነት እስከ እውቀት ከኩትት እስከ ሽበት ሲያሳስተው ይኖራል።

፲፤ ይዘግቡ ወኢየአምሩ ለዘያስተጋቡ እንዳለ ክብር ዳዊት ያዕቆብ ሐዋርያም እክልክሙኒ ነቅዘ ወእልበሲክሙኒ ቈንቄነ ወብሩርክሙኒ ዝኅለ ወዛኅሉኒ ይከውነክሙ ስምዓ ወይበልዖ ከመ እሳት ለሥጋክሙ እንዳለ።

፲፩፤ ዳግመኛ ኃጢአቱን ለንስሐ አባቴ እነግራለሁ እናዘዛለሁ ትላለህ ጹም ጸልይ ቢልህ ጸም አትችል ስገድ ቢልህ ጉልበት የለህ መጽውት ቢልህ ገንዘብ የለህ።

፲፪፤ ይልቅስ በምትሞትበት ጊዜ ንገረውና እርሱ ይጨነቅበት እንጂ አንተን ምን ያስጨንቅሃል? በማለት ንስሐ እንዳይገባ ያከላክለዋል እሱም የመከረውን ሁሉ የፈጸመ እንደሆነ ይጽፈዋል ይመዘግበዋል።

፲፫፤ ሀለው ፪ኤቱ መላእክት በኅቤነ ዘየዐቅቡነ ፩ዱ በየማንነ ወካልኡ በፀጋምን አወይጽሕፉ ኩሎ ምግባራቲነ እመሂ ሠናየ ወኢመሂ እኩየ እንዳለ ያዕቆብ ዘሥሩግ።

አንደኛ ክፍል።

በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም አምነን የኅጥአ ሰው ነፍስ ከዚህ ዓለም ከሥጋዋ በሞት ተለይታ፤ በሰማያዊ ወይም በአየር ጉዞ ላይ የሚደርስባትን ፈተናና ሥቃይ ባጭሩ በዚህ መጽሐፍ እንረዳለን።

፩፤ ውሎ ውሎ ከቤት ኑሮ ኑሮ ከሞት እንደሚሉ ሁሉ ምን ቢኖሩ ከሞት አይቀሩምና ሰው በድንገት ወይም በሕመም ይሞታል በሞተም ጊዜ ለጠንቋይ የሚሰግድ እግዚአብሔርን የሚክድ የተራብ የማያበላ የተጠማ የማያጠጣ የታረዘ የማያለብስ እንግዳ የማይቀበል ድውይ የማይጠይቅ የታሠረ ተውሶ የማያስፈታ ከሆነ ገና ነፍሱ ከሥጋው ልትለይ ስትቃረብ ሦስት ሰይጣናት ይታዘዙባታል።

፪፤ አድኅኒኒ በኪዳንከ እምደግሃን ፫ቱ ሶበ ይፈልጤኒ ሞት እምስጋየ ዝንቱ ዳግመኛም ይዘከሩ ኩሎ ምዕረ ቀዳማዊ ምሞተ መሪረ ወዳግመ ሐዊረ ውስተ መቃብር ወሥልሰ ወሪደ ውስተ ገሃነመ እሳት እንዳለ መቃቢስ።

፫፤ እነዚህ ሦስት ሰይጣናት አንዱ በራሱ አንዱ በልቡ አንዱ በእግሩ ላይ ተቀምጠው ከልቡ ላይ ያለ ሰይጣን አቆልቀው በጥርሱ ይሰቀስቀዋል ይሰነጥቀዋል። በእግሩ ላይ ያለ ሰይጣን አሻቅቦ ይሰቀስቀዋል በራሱ ላይ ያለ ሰይጣን ግን ከልጅነትህ ጀምረህ እስካሁን ድረስ ለእግዚአብሔር እንዳትሰግድ ለጠንቋይ ሳሰግድህ ኃጢአት ሳሠራህ እኖር የነበርሁት እኔ ነኝ እያለ ኃጢአቱን ይጽፍበታል ፬፤ ሶበ ትረክቦ ኃጢአቱ ይጸልክ እንዳለ ክቡር ዳዊት እርሱም በልጅነቱ እንደናቱ ጡት ትጣፍጠው የነበረችው ኃጢአቱ በዓይነ ነፍሱ ተጽፋ ባያት ጊዜ ይጠላታል አጥብቆ ያማርራታል።

፭፤ ኃጢአትከ ቅድመ ትጥዕም ከመ አጥባት ወድኅረ ትመርር ከመ ዕጉስታር አጥባተ እምኒ ለእመትትኅደግ በኅቤሁ ኃጢአትኒ ኢትትኅደግ እንዳለ ኤጲፋንዮስ።

፮፤ ዳግመኛም መልአክ ሞት ከአድማስ እስከ አድማስ ተተክሎ ቁሞ ጥርሱን አግጦ ዓይኑን አግጦ ይታያታል ያስጨንቃታል ያስጠብባታል።

፯፻ ጥርሱ በመልአኩ ክንድ ፳፰ ነው፤ የመልአኩ ፩ዱ ክንድ በሰው ክንድ ፵፬ ነው። ያንድ ዓይነ መቃድ ስፋቱ ሦስት ዓመት ከመንፈቅ የሁለተኛ ዓይነ መቃድ ስፋት ሁለት ዓመት ከመንፈቅ በጠቅላላው የሁለት ዓይነ መቃድ ስፋት ፯ ዓመት ያስኬዳል ቁመቱም ከምድር እስከ ሰማይ ይደርሳል።

፳፮፡ ከዚህ በኋላ ሦስት ጊዜ ተራምዶ መጥቶ ከፊቷ ይቆማል ወይበጽሕ በሠለስቱ ምስጋር እንዳለ ድርሳነ ሰንበት። ሁለተኛም ንዒ ጸዒ አንቲ ነፍስ ወተፈደዩ ፍዳ አበሳኪ እንዳለ ድርሳነ ሰንበት። ዓይኑን አፍጦ ጥርሱን አግጦ አንቺ ነፍስ በቁመናሽ ትሠራው የነበረውን የኃጢአትሽን ዋጋ ነይ ተቀበዩ ብሎ በመጣበት ጊዜ ያቺ ነፍስ ትጨነቃለች። ከመዝኑ ሞት መሪር እንዳለ አጋግ ከዚያም ከሥጋዋ ተለይታ ተስፈንጥራ ወጥታ ከአስክሬኑ ራስ ላይ ትቀመጣለች።

፱፤ በዚህ ጊዜ መልአከ ሞት በጥፍሩ ወግቶ ቆንጥሮ በጥርሱ ቆርጥሞ አላምጦ ፫ ጊዜ ይተፋታል ስለምን ቢሉ የሥላሴን አንድነታቸውን ሦስትነታቸውን አላወቅሽም ሲል ነው።

፲፯፡ በዚህ ጊዜ መላእክተ ብርሃን መጥተው ያቺን ነፍስ ባዩዋት ጊዜ ከቁራ ፯ እጅ ጠቁራ ትታያቸዋለች አታስቀርባቸውም መላእክተ ብርሃንም አንቺ ነፍስ ለመንግሥተ ሰማያት ተፈጥረሽ ለገሃነመ እሳት ተጣልሽን የዲያብሎስ ፈንታ ሆንሽ? ብለው አዝነው ተክዘው ርቀዋት ይቆማሉ።

፲፩፤ ወመጽኡ መላእክተ ብርሃን ወሐተትዋ ወኅጥኡ መክፈልቶሙ እንዳለ ራእየ ማርያም።

፲፪፤ በዚህ ጊዜ መላእክተ ጽልመት ይዘዋት ይሄዳሉ ገበ መኑ ትበጽሒ ወገበ አይቴ ምግባዕኪ ዘረሣእኪዩ ለፈጣሪኪ እያሉ እይዘከሩዋት ይዘዋት ሄደው ከባሕረ እሳት ያደርሷታል።

፲፫፤ የባሕረ እሳት ሁኔታ እንዴት ነው ቢሉ ቀኙ የእሳት ባሕር፤ ግራው የእሳት ገደል ፀባብ አንቀጽ ነው። ወመቃኦን ፍኖታ ኢያቀውም ዘእንበለ ፩ዱ ኪደተ እግር እንዳለ ድርሳነ ሰንበት መካከሷም ከጭራ የቀጠነች ጐዳና ናት ጐዳናይቱም ያለ አንድ ጫማ አታስቆምም።

፲፬፤ በዚህም ጊዜ ያቺን ነፍስ ሂጂ ግቢ ተሻገሪ ይሏታል እርስዋም ጌቶቹ ሆይ ቀኙ የእሳት ባሕር ግራው የእሳት ገደል ነው መካከሏ እንደጭራ የቀጠነች ጎዳና ናት ያላንድ ጫማ አታስቆምም በምን ቁሜ ጨምጬ ምን ይዜ ልሻገር ትላቸዋለች ይህንማ ማለት ቀድሞ ነበር።

፲፭፤ ለጠንቋይ አለመስገድ እግዚአብሔርን አለመካድ ሰንበትን አለመሻር ጾምን አለመግደፍ ሐሰት አለመናገር አደር አለመብላት።

፲፮፤ የተራብ ማብላት የተጠማ ማጠጣት እንግዳ መቀበል ለታረዘ ማልበስ ድውይን መጠየቅ የታሰረን ዋስ ሆኖ ማስፈታት ሕገ እግዚአብሔርን ማጽናት መልካም ሰው መሆን ቀድሞ ነበር እንጂ ዛሬ ደርሰሽ በምን ቁሜ ምን ጨብጬ ምን ይዜ ብትይ ይሆናልን ይልቁንስ ሂጂ ግቢ ተሻገሪ ብለው እያዳፉ እየፈፉ ከባሕሩ ይጨምሯታል።

፲፯፤ እርስዋም አንድ ጊዜ ከእሳቱ ባሕር አንድ ጊዜ ከእሳቱ ገደል እየገባች ከእሳት እንደገባ ጅማት አራ ተኮማትራ ወጥታ ትሄዳለች።

፲፰፤ ስትሄድም እነሆ ዛሬ በዚህ ዓለም የንጉሥ ዓመጸኛ እጁን በሠንሠለት አሥረው ይዘውት ወደንጉሥ ሲሄዱ ወዮ ይቈርጡኝ ይፈልጡኝ ይገሉኝ ይሆን እያለ እያዘነ እየተከዘ እንደሚሄድ ሁሉያቺም ነፍስ ከእግዚአብሔር መጣላቷን ከዲያብሎስ መጨመሯን ገሃነመ እሳት መውረድዋን ከመንግሥተ ሰማያት መውጣትዋን እያሰበች እየተጨነቀች ትሄዳለች።

፲፱፤ በዚህ ጊዜ ጌታ የሚቆርጥ የሚሰቅል የሚገድል ንጉሥ እሱ ብቻ እንደመሆኑ መጠን በሚያስፈራ ግርማ ያቆያታል።

፳፤ ያን ጊዜም ደርሳ ከፊቱ ትቆማለች። መልአከ ዑቃቢዋም አንቺ ዓመፀኛ ትዕቢተኛ ነፍስ እንደ ቀድሞው ዓመፀ ትዕቢት መናገር አለ ብለሻልን በአርአያው በአምሳሉ የፈጠረሽ እግዚአብሔር ነውና ስገጅለት ይላታል። ዝኬ ውእቱ ፈጣሪኪ ዘለሐኩሊ ሰግዲ ወአምኒ ሎቱ እንዳለ።

፳፩፤ መልአከ ዑቃቢዋም ቀድሞ ከማኅፀን ጀምረህ ጠብቃት ያልከኝ እስከ ዛሬ ለጠንቋይ ስትሰግድ አንተን ስትክድ ሰንበትን ስትሽር ጾምን ስትገድፍ ሐሰት ስትናገር አደራ ስትበላ ለተራብ ሳታበላ ለታረዘ ሳታለብስ ድውይ አልጠይቅም የታሰረ ዋስ ሆኜ አላስፈታም በማለት ፈጣሪዋን ስታሳዝንና ስታስቀይም የኖረች

ነችና ምንም ቸርነት አላገኘሁባትም እነሆ እንደ ሥራዋ ዋጋዋን ስጣት ብሎ ያስረክባታል።

፳፪፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስም አይቴ ነበርኪ ምንተ ገበርኪ በስም ክርስቲያናዊት ወበግር አረማዊት ኦ ሕርትምት ነፍስ ያኣታ እንዲህም ማለቱ አንቺ ርግምት ጎስቋላ ነፍስ ሆይ በስም ክርስቲያን ነኝ ብለሽ በሥላሴ ስም ተጠምቄ አለሁ እያልሽ ከቤተ ክርስቲያን እየገባሽ ስትመጽደቂ ትኖሪ ነበር። በግርብሽ ግን የአረማዊነት ግብር ይዘሽ ኖረሻል የት ነበርሽ ምን አደረግሽ ምን ፈጠርሽ ምን መጸወትሽ ብሎ ይጠይቃታል።

፳፫፤ እርስዋም አቤቱ ጌታዬ እኔ ከዚያው ሙቼ ፈርሼ በስብሼ አፈር ትቢያ ሁኔ እቀራለሁ ብዬ ነበር እንጂ በረቂቅ አካል ተነስቼመከራ እንዲያገኘኝ ባውቅማ እንኳን ገንዘቤን ዓይኔን እግሬን እጄን ሙሉ አካላቴን ሁሉ እየቆረጥሁ ስለ እግዚአብሔር እያልሁ እንኳን ለሰውና በየቀኑ ላውሬና ላሞራ በሰጠሁት ነበር ትላለች።

፳፬፤ እርሱም በስምዓ ፪ኤቱ ወ፫ቱ ይቀውም ኩሉ ነገር ተብሏልና ባይሆን እንኳ ከ፫ቱ አንዳቸውን ሳትፈጽሟ የቀረሽ ለምን ነው ይላታል።

፳፭፤ እርስዋም የምትመልሰው አታገኝም። እስመ ይትፈጸም አፍ ዘይነብብ ዓመፃ እንዳለ ክቡር ዳዊት አንደበቷ ይታሠራልና።

፳፮፤ እስመ ወኅብኩኪ ዕዝነ ዘትሰምዒ ቦቱ ወዓይነ ዘትሬ እዩ ቦቶ መምሕራነ ወመጻሕፍተ ዘትትመሐሪ ቦቱ ይላታል።

፳፯፤ እንዲህም ማለቱ ምነው የምታይበት ዓይን የምትሰሚበት ጆሮ የሚያስተምሩሽ መምሕራንን የምትማሪያቸው መጻሕፍትን የምትሰግጅበት ቤተ ክርስቲያንን አልሰጠሁሽምን ከጻድቃን ለይቼ ነሳሁሽ ለምን እንዲህ አደረግሽ ይላታል።

፳፰፤ እርሷም በመረረ ኅዘን ምነው ባልተወድሁ ምነው ባልተፈጠርሁ ከናቴ ማኅፀን ውሃ ሁኜ በቀረሁ ስንኳን እኔ እናቴ የተፈጠረችበት ቀን ባልተፈጠረች ምን ርግምት ክፉ ቀን ናት እያለች የተወለደችበትን ቀን ትረግማለች።

፳፱፤ ከዚህ በኋላ ጌታ መላእክተ ብርሃንን ይህቺን ነግስ እኔን ጠልታ ዲያብሎስን ወዳ መንግሥተ ሰማያትን ንቃ ገሃነመ እሳትን መርጣ መጥታለችና ሥጋዋን ከመሬት አንስቼ ነፍስዋን ከሥጋዋ አዋህጄ ኋላ ፍጹም ገሃነመ እሳት እስክትገባ ድረስ ፯ ቀን መንግሥተ ሰማያትን ስታስጎበፏት ሰንብታችሁ በ፷ኛው ወደ ሲኦል አግቧት ብሎ ያዛል።

፴፤ በዚህም ጊዜ መላእክተ ብርሃን መንግሥተ ሰማያትን ፯ ቀን ሲያስጎበፏት ይሰነብታሉ ስለምን ቢሉ የመንግሥተ ሰማያት ጣዕሟን ሽታዋን መዓዛዋን እያየች ለጠንቋይ ባልሰግድ እግዚአብሔርን ብልክድ ሰንበትን ባልሸር ጾም ባልገድፍ ሐሰት ባልናገር አደራዬን ባልዘነጋ ለታረዘ ባለብስ ለረራብ ባበላ ለተጠማ ባጠጣ እንግዳ ብቀበል ድውይን ብጠይቅ የታሠረ ዋስ ሆኜ ባስፈታ ሥፍራየ ቦታዬ ይህ ነበር ወይኔ ወዮልኝ እያለች ፀፀትና ቁጭት እንዲያድርባት ፯ ቀን መንግሥተ ሰማያትን ሲያስጎበፏት ይሰነብታሉ።

፴፩፤ በስምንተኛው ቀን መላእክተ ጽልመት ተቀብለው ይዘዋት ሲሄዱ ወያተክልዋ ከመ ስቡሐ ላህም እንዳለ በድርሳነ ሰንበት በዚህ ዓለም የእርድ ሰንጋ ወይም የፊሪካ በሬ ለእርድ እያቻኩሉ ይዘውት እንደሚሄዱ ሁሉ መላእክተ ጽልመትም ያችን ነፍስ እያጣደፉ ይዘዋት ይሄዳሉ።

፴፪፤ ይዘዋትም ሲሄዱ የሲኦል አጋፋሪዋ ጥብልያኮስ የሚባል አለና ጥብልያኮስ ጥብልያኮስ ብለው ጠርተው ንሣ ይህቺን ነፍስ ከሲኦል አግባት ብለው ይሰጡታል።

፴፫፤ እርሱም እሺ ብሎ ተቀብሎ እነሆ ዛሬ በዚህ ዓለም ልጅ ኳስ ይዞ ከምድር ወደሰማይ እያጓነ እንደሚጫወት መላእክተ ጽልመትም ያችን ነፍስ ከምድር እስከ ሰማይ ፲፫ ጊዜ በእሳተ በሎታ ያንቀረቅባታል ስለምን ቢሉ ዳም አባትሽ በበላው ዕፀ በለስ ፈጣሪሽ እግዚአብሔር ከሰማይ ሰማይት ወርዶ ከድንግል ማርያም ተወልዶ በዕለተ ዓርብ የተቀበላቸው ፲፫ቱን ሕማማተ መስቀል ሰምተሽ አላለቀሺም ሲሉ ስለዚህ ከምድር ወደ ሰማይ ፲፫ ጊዜ ያጉኗታል።

፴፬፤ እርስዋም መከራው በፀናባት ጊዜ በእንተ ሥሉስ ቅዱስ ጥቂት አሳርፉኝ ትላቸዋለች። ሦስት ሥላሴን ማወቅ ቀድሞ ነበር እንጂ ዛሬ ከኛ ስትመጭ ነው ማወቅሽ? ዝክራቸውን መዘከር በዓላቸውን ማክበር ነበር እንጂ ዛሬ ደርሰሽ እንዲህ ብትይ ይሆናልን ይልቁንስ በሷት ቀጥቅጧት በማለት መከራ ያጸኑባታል።

፴፭፤ ዳግመኛም መከራዊ ሲጸናባት በጻድቃን በሰማዕታት ጥቂት አሳርፉኝ ትላቸዋለች። እንዲህ ማለት ቀድሞ ዝክራቸውን መዘከር በዓላቸውን ማክበር ነበር እንጂ ዛሬ ደርሰሽ እንዲህ ብትይ ይሆናልን በሷት ቀጥቅጧት በማለት ከቀድሞው ይልቅ መከራ ያጸኑባታል።

፴፮፤ ሦስተኛም ስለተሰቀለው መድኃኔ ዓለም ብላችሁ ጥቂት አሳርፉኝ ትላቸዋለች መድኃኔ ዓለምን ማወቅ ቀድሞ ነበር፤ ዛሬ ደርሰሽ ከኛ ስትመጭ ነው ማወቅሽ? ቀድሞ ዝክሩን መዘከር በዓሉን ማክበር ነበር እንጂ ዛሬደርሰሽ እንዲህ ብትይ ይሆናልን ይልቁንስ በሷት ቀጥቅጧት በማለት መከራውን በእጥፍ ድርብ ያጸኑባታል።

፴፯፤ ዐራተኛም በእነ እግዝእትነ ማርያም ጥቂት አሳርፉኝ ትላቸዋለች እግዝእትነ ማርያምን ዛሬ ደርሰሽ ከኛ ስትመጭ ነው ማወቅሽ? ቀድሞ ዝክሯን መዘከር በዓሷን ማክበር ነበር እንጂ ዛሬ ደርሰሽ እንዲህ ብትይ ይሆናልን ይልቁንስ በሷት ቀጥቅጧት በሚሉበት ጊዜ እግዝእትነ ማርያም ስሟን ሲጠሯት ፈጥና ደራሽ ናትና ሄዳ ከልጅዋ እግር ወድቃ መሐር ወልድዮ ወተዘከር ኪዳንዮ ልጄ ሆይ የሰጠኸኝን ቃል ኪዳን አስበህ ይህቺን ነፍስ ማርልኝ ትለዋለች።

፴፰፤ እሱም እናቴ ሆይ እኔን የከዳች አንችን የበደለች ነፍስ ገዳይ ወምበዴ ነፍስ ናት በምን ምግባሯ ልማርልሽ ይላታል ለዘጸውዓ ስመኪ ወለዘገብረ ተዝካረኪ እምሕር ለኪ ብላኸኝ የለምን የሰጠኸኝ ቃል ኪዳን ይታበላልን? እነሆ በሲኦል ሁና ስሜን ትጠራለችና ትለዋለች።

፴፱፤ እርሱም የናት ልመና ፊት አያስመልስ አንገት አያስቀልስምና ጥቂት ጊዜ ስለናቴ ብላችሁ አስርፏት ይላቸዋል።

፵፤ እነሆ ዛሬ በዚህ ዓለን አንድ ሰው በበረሃ ሲሄድ ከታች እግሩን ረሞጫ እየፈጀአው ከላይ የፀሐይ ዋዕይ እራሱን እያቃጠለው የሚያርፍበት ጥላ አጥቶ ላብ ጥምቅ እያደረገው ሲሄድ ትንሽ ጥላ ያገኘ እንደሆነ ከዚያ ተንፍስ እንደሚሄድ ሁሉ ያቺን ነፍስ ስለእናቴ ጥቂት አሳርፈው እንደገና በእሳት መዶሻ እየቀጠቀጡ ወስደው ከሲኦል ይጨምሯታል።

፵፩፤ እንግዲህ የክፉ ሰው ነፍስ እስከ ዕለተ ምጽአት ድረስ ቦታዋ ስፍራዋ እንዲህ ያለ ነው።

፵፪፤ ሲኦል ያለችው በወዴት ናት ቢሉ በምዕራብ በፀሐይ መግቢያ በኩል ናት ሲኦልም ማለት መሠረቱ የማይገን እመቀ እመቃት ጥልቅ ማለት ነው።

፵፫፤ ገሃነመ እሳትም ማለት ወደታች ሲወርዱ እግር የሚረግጠው መሠረት ወዳላይ ቢመለከቱ ዓይን የሚጋርድ ጠፈር የሌለው እሳትና ጨለማ ብቻ ነው። የገባውን ሁሉ የሚውጥ የሥቃይና የመከራ ቦታ ማለት ነው። ዲያብሎስም ማለት ርኩስ የረከሰ የከረፋ ማለት ሲሆን ጋኔን ወይም ሰይጣን ማለት ውድቅ ውዳቂ ከክብሩ የተዋረደ ማዕረጉን የተገፈፈ ምቀኛ ተንኮለኛ ማለት ነው። መላእክተ ጽልመትም ማለት የጨለማ አበጋዞች የክፋት ሹማምንቶች ማለት ነው።

የኃጥእ ነፍስ ሥቃይዋ ይህን የመሰለ ነው፤ እግዚአብሔር ከዚህ መከራ ያድነን አሜን።

ሁለተኛ ክፍል።

በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም አምነን የጻድቅ ሰው ነፍስ ከዚህ ዓለም ከሥጋዋ በሞት ተለይታ በሰማያዊ ጉዞዋ ላይ የሚደረግላትን አቀባበል ባጭሩ በዚህ መጽሐፍ እንረዳለን።

፩፤ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ በምድራዊው ዓለም ሳላችሁ ሃይማኖት ተማሩ ምግባር ስሩ ብሎ አዟል እንዲህ ማለቱ ስለምን ነው ቢሉ ሚዳቋ እንደ ጐሽ እንደ ድኩላ እንደ አንበሳ እንደ በሆር እንደ ነምር እንደ ሰሳ ሲዘሉ ቢኖሩ ውሎ ውሎ ከቤት ኑሮ ኑሮ ከመሬት ኋላም በዕለተ ሞት በጌታ ቃል መጠየቅ አይቀርምና ሃይማኖት ተማሩ ምግባር ስሩ ማለቱ ስለዚህ ነው።

፪፤ ማንኛውም ሰው በድንገት ወይም ታሞ ይሞታል፤ በሞተም ጊዜ የመልካም ሰው ነፍስ የሆነች እንደሆን ገና በፃዕረ ሞቷ ሳለች ነፍስ ከሥጋ ሳትለይ መላእክተ ብርሃን በቀኝ መላእክተ ጽልመት በግራ ሁነው ወደእሷ ይመጣሉ መጥተውም ባዩዋት ጊዜ የብርሃን ቀሚስ ለብሳ የብርሃን መጐናጸፊያ ተጐናጽፋ የብርሃን አክሊል ደፍታ የብርሃን ዝውድ ተቀዳጅታ የብርሃን ዝናር ታጥቃ የብርሃን ጫማ ተጫምታ የመስቀል ምልክት ያለበት የብርሃን ዘንግ ይዛ ከፀሐይ ፯ እጅ አብርታ ከመብረቅ ፯ እጅ አስፈርታ ፍጹም እግዚእን ኢየሱስ ክርስቶስ መስላ አምራ ሰምራ ትቆያቸዋለች።

፫፤ በዚህ ጊዜ መላእክተ ጽልመትን እንደ እሳት ትፈጃቸዋለች እንደ ፀሐይ ታንፀባርቅባቸዋለች ትገለምጣቸዋለች። ይፈሯታል ይሸጋታል ከፊቷ ርቀው ይቆማሉ።

፬፤ ምንም ከሷ ርቀው ቢቆሙ ጠርተው ይጠይቋታል ምን ብለው ይጠይቋታል ቢሉ አንች ነፍስ በማን ታምኛለሽ በማንስ ታመልክያለሽ የሥላሴን ሦስትነት አንድነት ምልዓተ ስፋት ርቀት የጌታን መውረዱን መወለዱን ወልደ አብ ወልደ ማርያምነቱን መገፈፍ መገረፉን መስቀል መሞቱን አምስቱን አዕማደ ምሥጢር ፲፫ቱን ሕመማተ መስቀል ተምረሻል? የእግዚአብሔርን እንግዳ ተቀብለሻል? ሰንበትን አክብረሻልን ብለው ይጠይቋታል።

፩፤ እርስዎም የተማረች ቃሏም የታመነ ነውና አዎን የሥላሴን አንድነት ሦስትነት ምላት ስፋት ርቀት መውረድ መወለዱን ወልደ አብ ወልደ ማርያምነቱን መገፈፍ መገረጉን መስቀል መሞቱን ፩ቱን አዕማደ ምሥጢር ፲፫ቱን ሕማማተ መስቀል አውቃለሁ የእግዚአብሔርንም እንግዳ ተቀብዬ ሰንበትን አክብሬ እኖር ነበርሁ ግን እንደናንተ ያለ የከፋ የከረፋ ሻጋታ አይቼም ሰምቼም ደርሶብኝም አላውቅ ብላ ትመልስላቸዋለች።

፪፤ መላእክተ ጽልመትም መርምረው የነሱ ድርሻ አለመሆኗን ካረጋገጡ በኋላ አንች ነፍስ እኛ ያጣናትን መንግሥተ ሰማያት አንች አገኘሻት? እያሉ እያዘኑ እየተከዙ ትተዋት ይሄዳሉ።

፫፤ ወመጽኡ መላእክተ ጽልመት ወኅተትዋ ለይእቲ ነፍስ ወኅጥኡ መክፈልቶሙ እንዳለ የሐንስ በራእዩ ከዚህም በኋላ መላእክተ ብርሃን ከገነት መልካም መልካሙን የሽቱ አበባ ቆርጠው ይዘው መጥተው በአጠገቧ ከበዋት ይቆሙና ይጠይቋታል።

፬፤ ምን ብለው ይጠይቋታል ቢሉ አንች ነፍስ በማን ታምኛለሽ በማን ታመልኪያለሽ የሥላሴን አንድነት ሦስትነት ምልዓት ስፋት ርቀት የጌታ መውረዱን መወለዱን ወልደ አብ ወልደ ማርያምነቱን መገፈፍ መገረፉን መስቀል መሞቱን ታውቂያለሽን ብለው ይጠይቋታል።

፭፤ እርስዎም ቃሏ እውነት የተማረችም ናትና አዎስ የሥላሴን አንድነት ሦስትነት ምልዓት ስፋት ርቀት የጌታን መውረዱን መወለዱን ወልደ አብ ወልደ ማርያምነቱን መገፈፍ መገረፉን መስቀል መሞቱን አውቃለሁ ትላቸዋለች።

፮፤ ዳግመኛም ፩ቱን አዕማደ ምሥጢር ፲፫ቱን ሕማማተ መስቀል ተምረሻል? ሰንበትን አክብረሻል? የእግዚአብሔር እንግዳ ተቀብለሻልን ብለው ይጠይቋታል።

፯፤ እርስዎም አዎን አውቃለሁ እናንተማ ወዳጆቹ ዘመዶቹ አይደላችሁምን ያዘዛችሁኝን ሠርቼ የመከራችሁንኝ ሰምቼ እኖር አልነበረምን ብላ ትመልስላቸዋለች።

፲፫፤ የጻድቅ ነፍስ መላእክተ ብርሃንን እንዲህ የምትላቸው ወዴት ታውቃቸዋለችና ነው ቢሉ የመልካም ሰው ነፍስ የሆነች እንደሆነ በዓለመ ሥጋ ሳለች በአካለ ነፍስ ከመላእክተ ብርሃን ጋራ ከሰማየ ሰማያት የእወጣች እየወረደች ጌታዋን ፈጣሪዋን ስታመሰግን ትኖር ነበርና ስለዚህ አውቃችኋለሁ ትላቸዋለች።

፲፬፤ መላእክተ ብርሃንም ያችን ነፍስ መርምረው የነሱ ወገን መሆኗን ካረጋገጡ በኋላ እኛም እናውቅሽ የለምን ከቃልሽ እናግኘው ብለን ነው እንጂ ብለው ይመሰክሩላታል።

፲፭፤ ወመጽሑ መላእክተ ብርሃን ወሐትተዋ ለይእቲ ነፍስ ወረከቡ መክፈልቶሙ እንዳለ ዮሐንስ በራእዩ።

፲፮፤ ከዚህም ሁሉ በኋላ ነቢዩ ዳዊት በገናውን ዕዝራ መሰንቆውን ይዘው ጌታም እልፍ አዕላፋት መላእክትትን ጻድቃን ሰማዕታትን ደናግል መነኩሳትን አስከትሎ ወርዶ በቁመናዋ የሰራችውን የምግባሯን ዋጋ ቃል ኪዳን ሰጥቷት ተመልሶ ሰማየ ሰማያት ያርጋል።

፲፯፤ መውጣት መውረዱ ለእኛ ክብር ሲል በለበሰው ሥጋ ነው እንጂ በመለክትነቱስ በሁሉ የመላ ስለሆነ መውጣት መውረድ የለበትም ውስተ ኩሉ በሐውርት መለኮቱ እንዳለ ክብር ዳዊት።

፲፰፤ ከዚህም በኋላ መልአክ ሞት አምሮ ሠምሮ ፍጹም መልአክ ሣህል መልአክ ብርሃን መስሎ ይታያታል ከመዝኑ ሞት ሠናይ እንዳለ አብርሃም።

፲፱፤ ስለምን መልአክ ሞት መልአክ ሣህል መልአክ ብርሃን መስሎ ይታያታል ብሉ እንዳትባባ ነው።

፳፤ ከዚህም በኋላ መላእክተ ብርሃን ያንን ከገነት ቆርጠው ያመጡትን የሸቱ አበባ ከአፍንጫዋ ላይ ጣል አድርገው ሲያነሱት በዚያ የሸቱ መዓዛ ተመስጣ ነፍስዋ ከሥጋዋ ትለያለች በጻድቅ ሰው ነፍስ ፃዕር ጋዕር የለባትምና በጸሓኪ ድንግል ጊዜ ዕረፍትየ ጽጌ ዕፅ ገነት ገሪ ላዕሌየ በመዓዛሁ ትትመስጥ ነፍስየ እንዳለ።

፳፩፤ ከዚህም በኋላ መላእክተ ብርሃን በፊት በኋላ በቀኝ በግራ ሁነው ይዘዋት ሲሄዱ ሃሌ ሉያ ለአብ ሃሌ ሉያ ለወልድ ሃሌ ሉያ ወለመንፈስ ቅዱስ ስብሐት ለአብ ስብሐት ለወልድ ስብሐት ለመንፈስ ቅዱስ እያሉ ያመሰግናሉ።

፳፪፤ ዳዊት፤ ክብር ሞቱ ለጻድቅ በቅድመ እግዚአብሔር ዝክረ ጻድቅ ለዓለም ይሄሉ እንዳለ ዕዝራም ሞቶ ሙሰ ለጻድቃን ሕይወቶሙ ውእቱ ብፅዕት ነፍስ መላእክተ ሰማይ ይትለክኩኪ እያሉ ዕዝራ መሰንቆውን ዳዊት በገናውን እየደረደሩ እያመሰገኑ በይባቤ በዝማሬ ወደ ጌታ ይዘዋት ይሄዳሉ።

፳፫፤ ከዚህም በኋላ መላእክተ ጽልመት ከጌታ ትእዛዝ ሳይቀበሉ አይለቁምና እራስ እራሷን እየተመለከቱ ሲከታተሏት ከባሕረ እሳት ይደርሳሉ። የባሕረ እሳት ቦታዋ ስፍራዋ ወዴት ነው መጠኗስ ምን ያህል ነው ቢሉ ቦታዋ ከጠፈር በላይ ከሐኖስ በታች ከመካከል በምጽንዓተ ሰማይ ነው።

፳፬፤ መጠኗም ይህችን ሰው የሠፈረባት ዓለም ታህላለች ቀኝዋ እሳት ግራዋ ባሕር ነው፤ ውስጧ ገደል ነው በመካከሏም እንደ ጭራ የቀጠነ ጠባብ መንገድ አለ።

፳፭፤ ፀባብ አንቀጽ ወመቅዓን ፍኖታ የማና እሳት ወፀጋማ ማይወኢታገምር ዘእንበለ መጠነ አሐቲ ኪደተ እግር እንዳለ ዕዝራ እንዲህም ማለቱ በእግረ ነፍስ ነው እንጂ በእግረ ሥጋስ አታስቆምም።

፳፮፤ እንዲህም ከሆነ ምን አድርጋ ትሻገረዋለች ቢሉ በዚህ ዓለም ያሉ አዕዋፍ ዳሩን ገደሉን ባሕሩን እሳቱን ላይ ላዩን በክንፍ እየበረሩ ተሻግረው እንዲሄዱ የርስዋም ሃይማኖቷና ግብሯ ክንፍ ሁኗት መላእክተ ብርሃን ላይ ላዩን በክንፍ ይዘዋት ይሻገራሉ።

፳፯፤ እርስዋም ከመካከል ስትደርስ አቈልቁላ አይታ መላእክተ ብርሃንን ይህ እሳቱ ባሕሩ ገደሉ ዱሩ ምንድር ነው ብላ ትጠይቃቸዋለች።

፳፰፤ መላእክተ ብርሃንም አንቺ ምግባር ብትሰሪ ሃይማኖት ብትማሪ ሰንበትን ብታከብሪ በዚህ መጣሽ እንጂ ምግባር ያልሰሩ ሃይማኖት ያልተማሩ ዘመዶችሽ በዚያው አረው ከስለው እንደ ጅማት ተኮማትረው መከራ አይተው ነው የሚሻገሯት ይሏታል።

፳፱፤ እርስዋም ወየው ወየው በዚያ ዓለም ላሉ ሰዎች እንዲህ ያለ ብርቱ መከራ እንዳለባቸው ማን በነገራቸው ብላ አዝና ተክዛ አልቅሳ ወጥታ ትሄዳለች።

፴፤ መኑ እምዜነዎሙ ለሰብአ ዓለም እንዳለ ሰቆቃወ ነፍስ።

፴፩፤ ስትሄድም ዛሬ በዚህ ዓለም ያለች ሙሽራ አባት እናቷ መልስ ጠርተዋት በፍሥሐ በደስታ እንደምትሄድ እርስዋም ከፈጣሪዋ ለመገናኘት ስትሄድ በፍሥሐ በደስታ ትሄዳለች።

፴፪፤ ዳግመኛ ዛሬ በዚህ ዓለም ያሉ እናት አባት ልጃቸው የሚበላውን የሚጠጣውን አስናድተው እንዲቆዩ ለርስዋም ፈጣሪዋ የመኖሪያዋን ቦታ መንፈሳዊ ምግብና መጠጥ አዘጋጅቶ በፍሥሐ በደስታ ይቆያታል።

፴፫፤ እርስዋም ከገሃነመ እሳት መውጣቷ ደስ ደስ እያላት ከጌታ ዘንድ ስትደርስ ሰግዳ ትቆማለች።

፴፬፤ ወታቀድም ሰጊደ ለልዑል እንዳለ እዝራ።

፴፭፤ ከዚህም በኋላ ጌታ ይጠይቃታል ሲጠይቃትም የወንድ ነፍስ የሆነች እንደ ሆነ አንች ነፍስ እንጨት መቁረጥ ቤት ማነጽ ፈረስ መጋለብ ውሀ ዋና ሰንጠረዥ በገና እርሻ ቁፋሮ ጸናጽል ከበሮ ጽሕፈት ድጉሰት ታውቂያለሽን ብሎ አይጠይቃትም።

፴፮፤ የሴትም ነፍስ ብትሆን አንች ነፍስ አልሞ መደቆስ አለስልሶ መፍተል ወጥ መሥራት እንጀራ መጋገር ጠጅና ጠላ መጥመቅ ታውቂያለሽን ብሎ አይጠይቃትም።

፴፯፤ እንግዲያ ምን ብሎ ይጠይቃታል ቢሉ አንች ነፍስ በማን ታምኛለሽ በማንስ ታመልኪያለሽ አንድነቴን ሦስትነቴን ምልዓት ስፋቴን ርቀቴን ከሰማየ ሰማያት መውረዴን ወልደ አብ ወልደ ማርያምነቴን መገፈፍ መሞቴን ፏቴን አዕማደ ምሥጢር ፲፫ቴን ሕመማተ መስቀል ታውቂያለችን ብሎ ይጠይቃታል።

፴፰፤ እርስዋም የተማረች ቃልዋም እውነተኛነውና አቤቱ ጌታ ሆይ ሦስትነትህን አንድነትህን ምልዓት ስፋትህን ርቀትህን መውረድ መወለድህን ወልደ አብ ወልደ ማርያምነትህን መገፈፍ መገረፍህን መስቀል መሞትህን አውቃለሁ ብላ ትመልሳለች።

፴፱፤ ከዚያም የጌታ ቃሉ እውነት ነውና መላእክተ ብርሃንን ጠርቶ ይህች ነፍስ ምዕመን ክርስቲያናዊት ናትና መንግሥተ ሰማያት እንጂ ገሃነመ እሳት አይገባትም ነፍሷን ከሥጋዋ ጋር አዋህጄ ፍጹም መንግሥተ ሰማያትን እስካወርሳት ድረስ ዐራት ቀን መንግሥተ ሰማያትን ሦስት ቀን ገሃነመ እሳትን አዙራችሁ አስጎብኝታችሁ ከጸድቃን ጋራ በገነት አኑሯት ብሎ ያዛል።

፵፯፤ ከዚህ በኋላ መላእክተ ብርሃን ይዘዋት ወጥተው መንግሥተ ሰማያትን ብሔረ ጳድቃንን ሦስት ቀን አዙረው አሳይተው አስጎብኝተው ሽታዋን ጣዕሚን በልቡናዋ አሥርፀው፤ አንች ነፍስ ሃይማኖት ብትማሪ ምግባር ብትሰሪ ከእንዲህ ያለ ኀዘን ከሌለበት የደስታ ቦታ ያኖርሻል ብለው ወደገሃነመ እሳት ይዘዋት ይወርዳሉ።

፵፩፤ ከገሃነመ እሳት ውስጥ ያለውን የእሳቱን ዘውድ የእሳቱን አክሊል የእሳቱን ዘንዶ የእሳቱን እባብ የእሳቱንአንበሳ የእሳቱን ዝናር የእሳቱን ጫማ የእሳቱን ነብር የእሳቱን ውሻ የእሳቱን ዝሆን የእሳቱን መጋዝ የእሳቱን ሰይፍ የእሳቱን ጦር የእሳቱን ወፍጮ የእሳቱን ሙቀጫ ክፋቱን ክርፋቱን ዐራት ቀን አዙረው አስጎብኝተው ይመልሷታል።

፵፪፤ ወያዓውድዋ ሰቡዓ ዕለታተ እንዳለ ዮሐንስ በራእዩ።

፵፫፤ ከዚህም አውጥተው ሀገረ ሕያዋንን ሀገረ ሰማዕታትን ሀገረ ደናግልን ሀገረ መነኰሳትን ሀገረ ሕጋውያንን እያዞሩ እያሳዩ አንቺ ነፍስ ሃይማኖት ብትማሪ ምግባር ብትሰሪ ጌታ በቸርነቱ ከዲያብሎስ መገዛት እንዲህ ያለ መከራ አውጥቶ ከእንዲህ ያለ ተድላ ደስታ አበቃሽ ብለው ወስደው ከጳድቃን ጋራ በገነት ያኖሯታል።

፵፬፤ ገነት ያለችው፤ በወዴት ናት ቢሉ፤ በፀሐይ መውጫ ወይም በስተ ምሥራቅ በኩል ናት በዐራቱ ማዕዛኗ ዐራት ተራሮች አሏት በዐራቱ ተራሮች መካከል ዐራት አፍላጋት ገብተው ያጠጧታል።

፵፭፤ ዐራቱ አፍላጋት ማን ማን ናቸው ቢሉ አንደኛው ዐባይ ግዮን ሲሆን እሱም ወይን ነው። በኢትዮጵያና በግብፅ ያሉትን የወንዝ ውሃዎች ሁሉ ሰብስቦ ይዞ ይሄድና ገነትን አጠጥቶ፤ ተመልሶ ኢያሪኮ ይገባል።

፵፮፤ ሁለተኛው ኤፌሶን የሚባለው ወንዝ ሲሆን እሱም ወተት ነው፤ (በመሊጡ?) በሕንደኬ አገር ያሉትን፤ የወንዝ ውሃዎች ሁሉ አሰባስቦ ተመልሶ ውቅያኖስ ይገባል።

፵፯፤ ሦስተኛው ጤግሮስ የሚባለው ወንዝ ማር ነው በዩናንያን አገር ያሉትን የወንዝ ውሃዎች ሁሉ አሰባስቦ ይዞ ይሄድና ገነትን አጠጥቶ ተመልሶ ባሕረ ኤርትራ ይገባል።

፵፰፤ ዐራተኛው ኤፍራጥስ የሚባለው ወንዝ ዘይት ነው በአውሮፓ በፋርስ፤ በባቢሎን ያሉትን የወንዝ ውሃዎች ሁሉ አሰባስቦ ይዞ ይሄድና ገነትን አጠጥቶ ተመልሶ ባሕረ ኤርትራ ይገባል።

፵፱፤ ከነዚህ ከዐራቱ አፍላጋት እየመነጩ ወደገነት የሚገቡት ዐራት ዓይነት ፈሳሾች በገነት የሚኖሩ ጻድቃንን ሳይበሉ ሳይጠጡ በጣዕማቸውና በማዓዛቸው ሽታ ብቻ ሲያረክቷቸው ይኖራሉ።

፶፤ ወደቀድሞው ነገራችን እንመለስና ያች ደገኛይቱ ነፍስ ከገሃነመ እሳት መውጣቷን መንግሥተ ሰማያት መግባቷን የገሃነመ እሳትን ሥቃይ እያሰበች ፈጣሪዋን እያመሰገነች እስከ ጊዜ ምጽአት ድረስ በፍሥሐ በደስታ ትኖራለች። ከምጽአትም በኋላ ከሥጋዋ ጋራ ተዋህዳ ተድላ ደስታ ካለበት ፍጹም መንግሥተ ሰማያት ትገባለች።

፶፩፤ መንግሥተ ሰማያት ያለችው በወዴት ነው ቢሉ ከኢዮር በላይ ከሰማይ ውዱድ በታች በመካከላቸው ናት መንግሥተ ሰማያት የተባለችውም ኢየሩሳሌም ሰማያዊት ናት ይኸውም ቀድሞ ዲያብሎስ በክብሩ ሳለ የእሱ ከተማ ነበረች። እሱ ከተሻረ ወዲህ ግን አዳምን የፈጠረው በእሱ ምትክ ስለነበረ ከነልጅ ልጆችህ እርስት ትሁንህ ብሎ ጌታ ሰጥቶታል። የመልካም ሰው ነፍስ ሁኔታ ባጭሩ ይህ ነው።

እግዚአብሔር ይህን ክብር ያድለን አሜን።

Table of Contents